

PRAVDA Č. 5:

Ne všechny tógy jsou si rovny.

Úterý 10. května, odpoledne

Telefonní služba: Sophie

„Přál bych si vidět, jak jsi vypadla z toho okna,“ řekne Wes tlumeným hlasem.

Zasměje se a já ho dloubnu do boku, což má ten efekt, že se směje ještě víc.

„Jsem si jistá, že jsem se těm holkám předvedla v celý svý kráse. Aspoň že nevěděly, kdo jsem.“

„Nebudu lhát, zítřek mi nahání trochu strach,“ připustí Charlie.

Jo, Charlieho zítřejší služba nám nahání strach všem.

Jsmo u babičky v kuchyni a jíme jahodový koláč. Pořád

jsem „Olivia“, odpovídám na textovky její mámy a kamarádek, které se ptají, kde je. A protože se neodhlásila ani ze sociálních sítí, dostávám vzkazy ze všech stran.

Právě odpovídám tetě Lise, ale oznámení se kupí jedno na druhé.

„Měla bych odpovědět Bailey a Mie? Pořád píšou,“ zeptám se.

Wes pokrčí rameny a zatváří se, jako že *nemá poněti*. „Když napíšeš něco stručnýho?“

Rozhodnu se odpovídat jenom na textovky. Další aplikace si pak může Olivia projít sama.

Napíšu: Mrzí mě, že jsem to propásla! Vypadalo to tak krásně! Zasekla jsem se u babičky v obchodě! a Charlie v tu chvíli dodá: „Ale vychladni s těma vykřičníkama. Jseš o dost optimističtější než Olivia a je to znát.“

A tak tu zprávu upravím. Nesnáším, když má pravdu. Pošlu ji a všimnu si, že právě přišla další.

„Z tohoto čísla už jí přišla druhá zpráva. Olivia tvrdí, že to je od nějakýho Lockeho.“

Oba ke mně otočí hlavy.

„Já se na to mrknu,“ řekne Charlie a já si přitáhnu Oliviiin telefon k sobě.

„Třeba by nechtěla, abys to četl?“ poznamenám.

Charlie zmateně nakrabatí čelo. „Tak uvidíme zítra, až budu mít její telefon CELEJ DEN V KUSE.“ A pak ho ode mě odtáhne.

Přečte tu textovku nahlas:

NEZNÁMÉ ČÍSLO: Omlouvám se. Nechtěl jsem se prve chovat jako vůl. Doufám, že nemáš průšvih.